

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **L. S., nar. X,**
státní příslušností Tuniská republika
t.č. v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. prosince 2022, č.j. KRPA-301187-34/ČJ-2022-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 11. 1. 2023, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. prosince 2022, č.j. KRPA-301187-34/ČJ-2022-000022-ZSV (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 15. 9. 2022, č.j. KRPA-301187-13/ČJ-2022-000022-MIG, o 90 dnů.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě vytkl žalované, že doba prodloužení jeho zajištění je nadbytečná s ohledem na argumentaci žalované, že z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění trvat až 40 dnů.
3. Dále žalobce namítal příliš dlouhou dobu komunikace mezi žalovanou a ambasádou Tuniské republiky zejména ohledně ověření totožnosti žalobce s tím, že takto dlouhá doba nemůže jít na vrub žalobce.
4. Žalobce rovněž připomněl, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. V napadeném rozhodnutí podle žalobce rovněž absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným správním orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění.
5. Žalovaná nadto podle žalobce neplní svoji povinnost po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců a neopatřuje nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, když namísto toho vychází pouze z podkladového materiálu, na němž založil své první rozhodnutí o zajištění.
6. Vzhledem k tomu, že dosud ani neobdržel náhradní cestovní doklad, nevyplývá dle žalobce z napadeného rozhodnutí, na základě čeho se žalovaná domnívá, že k vystavení tohoto dokladu a následné realizaci vyhoštění vůbec dojde během lhůty prodlouženého zajištění. Žalobce namítl, že žalovaná dobu prodloužení trvání zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy vyhoštění, není však již jasné, jaké úvahy žalovanou přivedly k závěru, že vyhoštění bude možné realizovat právě ve lhůtě 40 dnů.
7. Podle žalobce také není dostatečně určité zdůvodnění doby prodloužení zajištění, kdy odkaz na především na spolupráci s tuniským velvyslanectvím nedává žádnou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit vyhoštění Žalobce, pročez nelze v zajištění žalobce nadále pokračovat. Odůvodnění doby prodloužení zajištění má žalobce za šablonovité s tím, že z něj není patrné, zda žalovaná zohlednila konkrétní situaci žalobce.
8. Žalobce namítal také, že žalovaná měla namísto zajištění žalobce použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že možnosti uložení takovéto alternativy žalovaná posoudila zcela nedostatečně a dopustila se paušalizovaného rozhodování, kdy důvodem k zajištění žalobce je fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Podle žalobce nelze mít tedy za prokázané, že by v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval.

9. Závěrem žalobce shrnul, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je Česká republika vázána, a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedla skutečnosti, které ji vedly k jeho vydání, a odůvodnila na stranách 4 – 6 napadeného rozhodnutí i nemožnost užití mírnějších opatření.
11. Co se týče stanovené doby prodloužení zajištění, žalovaná uvedla, že ověření totožnosti žalobce a následné vydání náhradního cestovního dokladu je v době prodloužení zajištění potenciálně možné, byť ze zprávy Ředitelství služby cizinecké policie, jež komunikuje s Velvyslanectvím Tuniské republiky, nevyplývá přesný časový interval pro realizaci správního vyhoštění žalobce. Žalovaná tak nevidí překážku trvalejší povahy, která by bránila realizaci vyhoštění žalobce. Z jednání žalobce a jeho výpovědi žalobce je zjevný jeho úmysl nevycestovat a nerespektovat rozhodnutí správního orgánu, pročez žalované nezbylo než zajištění žalobce prodloužit.
12. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
14. Dne 14. 9. 2022 hlídka Policie České republiky kontrolovala (mimo jiné) žalobce v katastru obce Sedlec u Mikulova v blízkosti státní hranice s Rakouskou republikou. Žalobce u sebe neměl žádný doklad k prokázání své totožnosti ani žádný doklad prokazující její oprávnění k pobytu na území České republiky, čímž vzniklo důvodné podezření, že na území České republiky pobývá neoprávněně, pročez byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
15. Dne 15. září 2022 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Do protokolu o výsledku žalobce v procesním postavení účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočnicka jazyka arabského, o jehož překladu žalobce prohlásil, že mu rozumí velmi dobře, uvedl následující. Je státním příslušníkem Tuniské republiky, odkud dne 3. 9. 2022 odcestoval se svojí manželkou R. L. a s dalšími lidmi letecky přes Turecko do Srbska. V Srbsku se jim podařilo najít osobu, patrně Syřana, která zajistila člověka, který je převezl osobním automobilem na Srbsko-Maďarskou hranici, kde na ně čekaly osoby v kuklách, které jim pomohly za pomoci žebříků překonat oplocení státní hranice. Na maďarské straně je vyzvedla bílá dodávka, kdy následně je v zavazadlovém prostoru odvezli až do České republiky, kde je vysadili někde v lese mimo obydlenou oblast. Jako cílovou zemi označil žalobce Itálii s tím, že chce do Evropy, protože v Tunisku je špatná finanční situace. Je si vědom toho, že na území Evropy musí cestovat s platným cestovním dokladem a vízem, což neměl, a proto volil nelegální cestu ve skrytu. Nepožádal o azyl hned v Maďarsku, protože jsou zde horší podmínky než v Itálii. K dotazu v návaznosti na možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá finanční prostředky na kauci, že na území České republiky nezná žádnou osobu, která by za něj mohla kauci složit. Nemá zde žádnou adresu. V České republice nemá žádný majetek. V České republice má pouze manželku, s níž cestoval, než je zajistila policie. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý a žádnými

nemocemi netrpí. Ze země původu vycestoval z důvodu špatné finanční situace. Dále uvedl, že jeho vlast je pro něj bezpečná země, neměl zde žádné politické problémy ani nebyl členem nějaké organizace. K výslovnému dotazu žalované uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí. K dotazu na důvod bránící žalobci ve vycestování uvedl, že se nechce vrátit a dobrovolně se vracet nebude.

16. Dne 15. září 2022 vydala žalovaná rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, v trvání 3 roků. Následně téhož dne pak vydala žalovaná rozhodnutí č.j. KRPA-301187-13/ČJ-2022-000022-MIG, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce zajištěn na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění.
17. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. října 2022, č.j. 20 A 45/2022-23, byla zamítnuta žaloba žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí žalované o zajištění žalobce. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 11. 2022, č.j. CPR-36909-3/ČJ-2022-930310-V236, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalované o správním vyhoštění žalobce a toto rozhodnutí potvrzeno.
18. Z přípisu Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 8. 12. 2022, č.j. CPR-31026-6/ČJ-2022-930311-T225, se podává, že dne 30. 10. 2022 zjistilo ředitelství služby cizinecké policie, že Velvyslanectví Tuniské republiky do tohoto dne neobdrželo od příslušných tuniských orgánů žádnou odpověď ohledně zjištění totožnosti žalobce a že obvykle ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniské republiky trvá dva až tři měsíce, ve složitějších případech pak déle. Ze stejné listiny se pak podává, že v roce 2022 bylo úspěšně realizováno vyhoštění čtyř státních příslušníků Tuniské republiky s nutností ověřování jejich totožnosti s tím, že u dvou osob trvalo ověření 90 dnů a ve dvou případech 120 dnů.
19. Dne 8. 12. 2022 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, proti kterému si žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji dne 11. 1. 2023 postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
21. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
22. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhoval nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
23. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců [p]olice je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl

mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

24. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.
25. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
26. Podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců [p]olicie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
27. Podle § 125 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců [d]oba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. c) nesmí překročit v souhrnu 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
28. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.
29. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) [k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má

právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.

31. Co se týče námitky žalobce v tom směru, že doba prodloužení jeho zajištění je nadbytečná s ohledem na argumentaci žalované, že z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění trvat až 40 dnů, nutno podotknout, že žalovaná v napadeném rozhodnutí lhůtou v trvání až 40 dnů vůbec neargumentuje. V napadeném rozhodnutí uvedla, že doba vydání náhradních cestovních dokladů se u třetích zemí pohybuje kolem 40 – 60 dnů s tím, že doba k zjištění letenky, eskorty přes dotčené státy a komunikace se státem o přijetí cizince zpět do domovského státu se pohybuje kolem 30 dnů. Na základě těchto časových odhadů pak žalovaná dospěla k tomu, že doba prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů je proto přiměřená. S ohledem na uvedené se tak ani soudu nejeví doba prodloužení zajištění o 90 dnů jako nadbytečná, když nadto žalovaná v napadeném rozhodnutí ani neuváděla předpoklad doby zajištění náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění žalobce v trvání až 40 dnů, jak uvádí žalobce ve své žalobě.
32. Dobu, po kterou trvá ověřování totožnosti žalobce příslušnými orgány Tuniské republiky, nemůže žalovaná prakticky nijak ovlivnit. Zákon o pobytu cizinců kupř. v ust. § 125 odst. 2 písm. c) policii výslovně umožňuje prodloužovat dobu zajištění nad rámec doby vymezené ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pokud průběhu v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Z citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zákonodárce přímo počítá s tím, že v případě zpoždění ze strany třetích zemí v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění může jít toto zpoždění k tíži cizince. Proto nelze spatřovat pochybení žalované ani v tom směru, že prodloužení zajištění žalobce odůvodnila i dobou trvání ověření totožnosti žalobce ze strany Tuniské republiky. Ostatně nelze též nevidět, že potřebu úkonů za účelem ověření totožnosti žalobce jakož i potřebu vystavení náhradního cestovního dokladu zapříčinil sám žalobce tím, že přicestoval do České republiky vědomě bez platného cestovního dokladu.
33. Soud rovněž nedospěl k závěru, že by doba trvání zajištění žalobce přesáhla dobu přiměřenou sledovanému cíli. Tato se dosud jeví soudu jako odpovídající době trvání všech úkonů, které žalovaná v napadeném rozhodnutí vyjmenovala, i tomu, že tuto dobu nemá žalovaná možnost u úkonů potřebných ze strany Tuniské republiky žádným způsobem reálně urychlit, krom periodického dotazování na stav věci, co žalovaná činila.
34. Není ani pravdou, že v napadeném rozhodnutí podle žalobce rovněž absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným správním orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. Takové úvahy jsou přitom obsaženy zejména na stranách 4 – 5 napadeného rozhodnutí s tím, že tyto soud považuje i s ohledem na obsah výpovědi žalobce v procesním postavení účastníka správního řízení, kdy žalobce jednoznačně odmítl dobrovolný návrat do země původu, za dostatečně odůvodněné.
35. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že žalovaná neplní svoji povinnost po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a neopatřuje nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, když ze správního spisu se naopak podává, že před uplynutím původní doby zajištění žalobce obstarala písemnou informaci o tom, jak daleko je ověřování totožnosti žalobce a jaké jsou

časové předpoklady ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu (srov. přípis Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 12. 2022).

36. Oproti žalobci má soud také za to, že žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, na základě čeho se domnívá, že k vystavení tohoto dokladu a následné realizaci vyhoštění vůbec dojde během lhůty prodlouženého zajištění, když odkázala právě na přípis Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 12. 2022, z něhož vyplývá, že dne 30. 10. 2022 zjistilo ředitelství služby cizinecké policie, že Velvyslanectví Tuniské republiky do tohoto dne neobdrželo od příslušných tuniských orgánů žádnou odpověď ohledně zjištění totožnosti žalobce a že obvykle ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniské republiky trvá dva až tři měsíce, ve složitějších případech pak déle. Ze stejné listiny se pak podává, že v roce 2022 bylo úspěšně realizováno vyhoštění čtyř státních příslušníků Tuniské republiky s nutností ověřování jejich totožnosti s tím, že u dvou osob trvalo ověření 90 dnů a ve dvou případech 120 dnů. Z tohoto sdělení pak nepochybně vyplývá, že s ohledem na předchozí úspěšné realizace vyhoštění státních příslušníků Tuniské republiky bude možné realizovat vyhoštění žalobce v době prodloužení zajištění, byť nikoli ve lhůtě 40 dnů, jak uvádí žalobce, což ostatně žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí ani v jeho odůvodnění ani neuváděla.
37. Žalobcem namítané zdůvodnění doby prodloužení zajištění nelze považovat za nedostatečně určité, když odkaz na spolupráci s tuniským velvyslanectvím obsažený zejména v přípisu Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 12. 2022 spolu s částí odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6 přeci jenom určitou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce, dávají. Označená část odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom obsahuje shrnutí předpokládaných úkonů nezbytných pro realizaci správního vyhoštění žalobce s uvedením předpokládaného časového rámce jejich trvání, což soud považuje za dostatečné.
38. Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce spočívající v tom, že žalovaná měla namísto zajištění žalobce použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že možnosti uložení takového alternativy žalovaná posoudila zcela nedostatečně a dopustila se paušalizovaného rozhodování, kdy důvodem k zajištění žalobce je fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že se žalovaná možností namísto zajištění žalobce použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců řádně zabývala, když se žalobce zejména v rámci jeho výsledku výslovně dotazovala k možnosti užití zvláštních opatření s tím, že žalobce uvedl, že nemá žádnou adresu, na které by se zdržoval, ani nemá finanční prostředky na kauci a na území České republiky se nenachází žádná osoba, která by tyto prostředky složila za něj. Dostatečně poté odůvodnila zejm. na str. 5 napadeného rozhodnutí, proč nepřistoupila k užití zvláštních opatření za účelem vycestování namísto zajištění žalobce s tím, že rozhodně nelze uzavřít, že si zde žalovaná vystačila toliko s paušálním konstatováním faktu, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně, jak žalobce namítl.
39. Tam, kde žalobce obecně vytýkal porušení ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je Česká republika vázána, k těmto výtkám již ovšem neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měla žalovaná dopustit v jeho případě. Soud sám pak v této obecné rovině nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficiency, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 2. února 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce